

Κερκύρας Νεκτάριος: «Ο σύγχρονος άνθρωπος δίχως συναίσθηση αμαρτωλότητας και διάθεσης μετανοίας»

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων](#)

Την Κυριακή, 23 Νοεμβρίου 2025, Θ' Λουκά, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων, κ. Νεκτάριος, λειτούργησε και ομίλησε στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Υπεραγίας Θεοτόκου Σπηλαιωτίσσης και Αγίου Βλασίου στο ιστορικό κέντρο της πόλεως της Κέρκυρας.

Αρχικά, μίλησε συντόμως και απηύθυνε τιμητικό λόγο προς το Σεβασμιώτατο ο προϊστάμενος του Ιερού Μητροπολιτικού Ναού και Αρχιερατικός Επίτροπος Βορείου Κερκύρας, πρωτοπρεσβύτερος Σπυρίδων Προβατάς καθώς την σήμερα

ημέρα συμπληρώνονται 23 έτη από την ενθρόνιση του κ. Νεκταρίου ως Μητροπολίτου Κερκύρας. Κατά τη Θεία Λειτουργία ο Σεβασμιώτατος πλαισιώθηκε επιπλέον από τον Ιεροκήρυκα του Μητροπολιτικού Ναού, Αρχιμανδρίτη Δοσίθεο Παπαμήτρο, τον πρωτοπρεσβύτερο Γεώργιο Μπογδάνο και τους Διακόνους του, π. Ευσέβιο Πανδή και π. Σπυρίδωνα Πηγή. Στη Θεία Λειτουργία παρευρέθηκε επίσης και ο Υφυπουργός Ναυτιλίας και Νησιωτικής Πολιτικής, κ. Στέφανος Γκίκας ενώ μετά το πέρας της, προσήλθαν ο Περιφερειάρχης Ιονίων Νήσων, κ. Ιωάννης Τρεπεκλής και ο Δήμαρχος Κεντρικής Κέρκυρας, κ. Στέφανος Πουλημένος μετά συνοδείας των εκπροσώπων των στρατιωτικών αρχών και των σωμάτων ασφαλείας αλλά και άλλων εκπροσώπων των λοιπών τοπικών αρχών επί τη τελέσει δοξολογίας για την Εθνική Αντίσταση.

Κατά την ομιλία του, ο κ. Νεκτάριος αρχικά ευχαρίστησε το χριστεπώνυμο πλήρωμα της Κέρκυρας για την αγάπη και τη συμπόρευση όλα αυτά τα χρόνια της ποιμαντορίας του. Εν συνεχεία, έλαβε αφορμή από την ευαγγελική περικοπή της

Κυριακής και ανέλυσε την παραβολή του άφρονος πλούσιου. Οι καταστάσεις περί του άφρονος πλούσιου που περιγράφονται στην παραβολή δίνουν αφορμή για προβληματισμό καθώς η αφροσύνη και η παραφροσύνη σε επίπεδο κοσμικών επιθυμιών και τρόπου ζωής συνοδεύουν συχνά το σύγχρονο άνθρωπο. Έτσι, ο Κύριος ζήτησε την ψυχή του πλούσιου, ο οποίος ήταν προσκολλημένος στα υλικά αγαθά, αιφνιδίως. Τούτο το γεγονός φέρνει στην επιφάνεια το ζήτημα του θανάτου ο οποίος βρίσκει τον άνθρωπο συχνά απροειδοποίητα. Όμως, παρόλο που ο θάνατος είναι το μόνον σίγουρο στη ζωή μας, ο άνθρωπος δεν προβληματίζεται περί της καταστάσεως της ψυχής του και δεν εστιάζει επαρκώς στην προετοιμασία του για να ενωθεί με το Θεό και να λάβει την αιώνιο ζωή. Οι Άγιοι Πατέρες της Εκκλησίας μας προειδοποιούν ότι ο θάνατος είναι ο έσχατος εχθρός του ανθρώπου όταν αυτός ζει μακράν του Θεού και αδιαφορεί για τη σωτηρία της ψυχής του. Συχνά αντιμετωπίζεται ο θάνατος ως κάτι το απόμακρο που δεν πρόκειται να μάς αγγίξει. Για αυτό το λόγο συνεχίζει ο σημερινός άνθρωπος να ζει μόνον για την επίγεια ζωή ειδωλοποιώντας κάθε απόλαυση, ηδονή και υλικό αγαθό γενόμενος έρμαιο μία άκρατης σαρκολατρείας άνευ συναίσθησης αμαρτωλότητας και μετανοίας.

Στον αντίποδα, το βίωμα της Εκκλησίας παρουσιάζει και τα παραδείγματα των αναρίθμητων μαρτύρων οι οποίοι εκδιώχθηκαν για την πίστη τους και ομολόγησαν τον Ιησού Χριστό ως σωτήρα και λυτρωτή. Οι Άγιοι Μάρτυρες οπλισμένοι με την

πίστη τους, το βίωμα της χάριτος του Θεού και ανδρείο φρόνημα αψηφούσαν μεν τον θάνατο τον επίγειο, προσέβλεπαν δε στην αιώνιο ζωή της άνω Ιερουσαλήμ και στην ένωσή τους με το Θεό. Για αυτούς, ο θάνατος δεν αποτελεί απώλεια όπως στην περίπτωση του άφρονος πλουσίου, αλλά στέφανο δόξης και μετάβαση σε μία άλλη ζωή φωτός, αναπαύσεως και χάριτος.

Η νέα εποχή της αθείας και της ισοπέδωσης των παραδοσιακών αξιών, συνεχίζει και διώκει το Χριστό και τη ζωή αληθείας που προτείνει καθώς έρχεται σε σύγκρουση με τα συμφέροντα των σκοτεινών δυνάμεων που προκρίνουν ένα ιδεολογικό αφήγημα και τρόπο ζωής που έχει ως πυρήνα του την εστίαση του σύγχρονου ανθρώπου σε ένα μοντέλο υλιστικής παραφροσύνης και πλεονεξίας με την απεμπόληση κάθε μορφής χριστοκεντρικού πνευματικού αγώνα.

Η Εκκλησία όμως, αντιπροτείνει μία άλλη ζωή στην οποία τα υλικά αγαθά λαμβάνουν μια λελογισμένη θέση στη ζωή του ανθρώπου για την κάλυψη των βιοτικών αναγκών. Για παράδειγμα, στα μοναστήρια οι αδελφότητες ζουν όπως οι Χριστιανοί των πρώτων αιώνων, κοινοβιακά. Έτσι, ζουν καλλιεργώντας την αρετή της αμεριμνησίας για τα προσωπικά υλικά αγαθά. Όλα είναι κοινά και οι μοναχοί προσβλέπουν στο Θεό και στην πρόνοιά Του για την κάλυψη των αναγκών. Αποφεύγεται έτσι η προσκόλληση στα υλικά αγαθά, προστατεύεται ο άνθρωπος από την πλεονεξία και στρέφει το νου του μακριά από τη μέριμνα και την άκρατο υλική ευδαιμονία. Έτσι, ο άνθρωπος γίνεται πιο ανάλαφρος προετοιμάζοντας το έδαφος της ψυχής του για να δεχθεί την καθαρτική, φωτιστική και αγιαστική χάρη του Θεού στην καρδιά του ενθυμούμενος το σκοπό του που δεν είναι άλλος από τη θέωση και την κοινωνία αγάπης με το Θεό και τους ανθρώπους. Με αυτόν τον τρόπο ο θάνατος μετατρέπεται από έσχατος εχθρός του ανθρώπου σε προσδοκία αιωνίου ζωής και ελπίδα αναστάσεως.

Στο τέλος, ο κ. Νεκτάριος ευχήθηκε σε όλους οι Άγιοι Μάρτυρες και οι μοναχοί να αποτελούν οδοδείκτες και εμπνευστές στην εν Χριστώ ζωή της σωφροσύνης και

της αγάπης.

